

ΧΙΛΙΑΝΟΣ

Alejandro Zambra

ΠΟΙΗΤΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΧΙΛΛΕΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

ΧΙΛΙΑΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Poeta chileno*

© 2020, Alejandro Zambra

© 2021, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα ισπανικά: Αχιλλέας Κυριακίδης

Σχεδιασμός – Εικονογράφηση εξωφύλλου: Χρήστος Κούρτογλου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2021

ISBN 978-960-572-388-0

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 322552 • www.ikarosbooks.gr

ALEJANDRO ZAMBRA

ΧΙΛΙΑΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Μετάφραση-Σημειώσεις
Αχιλλέας Κυριακίδης

ΙΚΑΡΟΣ

Στη Χασμίνα και στον Σιλβέστρε

Δεν υπάρχει σπίτι, ούτε γονείς ή αγάπη:
υπάρχουν μόνο σύντροφοι στα παιχνίδια.

ΑΔΕΝ ΦΟΥΡΝΙΕ/
ΧΟΡΧΕ ΤΕΪΓΙΕΡ

Μια τεχνική που σου χρησιμεύει για να γράφεις
πρέπει να σου χρησιμεύει και για να ζεις.

ΦΑΜΠΙΑΝ ΚΑΣΑΣ

I

ΠΡΩΙΜΟ ΕΡΓΟ

Ήταν η εποχή με τις καταπιεστικές μανάδες, τους αμίλητους πατεράδες και τους σωματώδεις μεγαλύτερους αδελφούς, αλλά ήταν και η εποχή με τις κουβέρτες, τα παπλώματα και τα πόντσο, οπότε σε κανέναν δεν έκανε εντύπωση ότι κάθε απόγευμα η Κάρλα και ο Γκονσάλο περνούσαν δύο-τρεις ώρες στον καναπέ σκεπασμένοι μ' ένα μεγαλοπρεπέστατο κόκκινο πόντσο από μαλλί του Τσιλοέ, κάτι που, εκείνο τον παγερό χειμώνα του 1991, ήταν είδος πρώτης ανάγκης.

Η στρατηγική του πόντσο επέτρεπε στην Κάρλα και στον Γκονσάλο να κάνουν, παρά τις δυσκολίες, σχεδόν τα πάντα, εκτός απ' τη διαβόητη, ιερή, επίφοβη και αγχωτική διείσδυση. Η στρατηγική της μητέρας τής Κάρλας ήταν να προσποιείται ότι δεν διέθετε καμία στρατηγική, το πολύ πολύ να τους ρωτούσε κάπου κάπου, για να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους, με σχεδόν ανεπαίσθητη ειρωνεία, μήπως ζεσταίνονταν, οπότε εκείνοι της απαντούσαν με μία φωνή, τραυλίζοντας σαν κάτι ατάλαντους μαθητές υποκριτικής, πως όχι, πως έκανε παγωνιά.

Η μητέρα της Κάρλας χανόταν στο διάδρομο και αφοσιωνόταν στο σίριαλ που παρακολουθούσε στην κάμαρά της με κατεβασμέ-

νο τον ήχο – της έφτανε ο ήχος της τηλεόρασης που ερχόταν απ’ το καθιστικό, γιατί και η Κάρλα και ο Γκονσάλο έβλεπαν το σίριαλ που μπορεί να μην τους ενδιέφερε και πολύ, αλλά οι άρρητοι κανόνες του παιχνιδιού επέβαλλαν να του δίνουν προσοχή, έστω και μόνο για ν’ απαντούν με φυσικότητα στα σχόλια της μητέρας, η οποία, κατά καιρούς (όχι και πολύ συχνά, πάντως), επανεμφανιζόταν στο καθιστικό για να κεντράρει ένα βάζο στο τραπεζάκι ή να διπλώσει τις πετσέτες ή να κάνει στιδήποτε άλλο με συζητήσιμο βαθμό επείγοντος, και κάπου κάπου λοξοκοίταζε προς τον καναπέ, όχι τόσο για να τους δει όσο για να καταλάβουν εκείνοι ότι τους έβλεπε, και πέταγε κάτι φράσεις όπως *τον έψαξε η καημενούλα ή ο τύπος είναι ζωντόβολο*, και τότε η Κάρλα και ο Γκονσάλο, πάντα με μία φωνή, πάντα χεσμένοι από το φόβο και σχεδόν τσίτσιδοι, απαντούσαν *ναι ή σωστά ή μα είναι ερωτευμένη, φαίνεται*.

Ο φοβερός και τρομερός μεγαλύτερος αδελφός της Κάρλας –που δεν έπαιζε ράγκμπι αλλά λόγω όγκου και συμπεριφοράς θα μπορούσε κάλλιστα ν’ αποτελεί μέλος της εθνικής ομάδας– συνήθως επέστρεφε στο σπίτι περασμένα μεσάνυχτα, και τις λίγες φορές που γύριζε νωρίς κλεινόταν στο δωμάτιό του κι έπαιζε Double Dragon, αλλά υπήρχε πάντα ο κίνδυνος να κατέβει στην κουζίνα για ένα ψωμί με μορταδέλα ή για καμιά Coca-Cola. Για καλή τους τύχη, η Κάρλα και ο Γκονσάλο λογάριάζαν στη θαυματουργή βοήθεια της σκάλας, ιδίως του δεύτερου –ή προτελευταίου– σκαλοπατιού: από τη στιγμή που άκουγαν το ανατριχιαστικό τρίξιμο ως τη στιγμή που ο μεγάλος αδελφός προσεδαφιζόταν στο καθιστικό περνούσαν έξι δευτερόλεπτα ακριβώς: χρόνος επαρκής ώστε ν’ αλλάξουν στάση μέσα στο πόντσο και να δείχνουν δύο αθώοι άγνωστοι που είχαν βρει έναν αλληλέγγυο τρόπο να προφυλαχθούν από το κύο.

Το φουτουριστικό μουσικό θέμα του Δελτίου Ειδήσεων σημαίνει, κάθε βράδυ, και το τέλος της μέρας: το ζεύγος, στον κήπο, πρωταγωνιστούσε σ' έναν παθιασμένο αποχωρισμό, που καμιά φορά συνέπιπτε με την άφιξη του πατέρα της Κάρλας, ο οποίος άναβε τα φώτα και μάρσαρε δυνατά το Τοϋοτα του, δίκην καλησπερίσματος ή απειλής.

«Σαν πολύ δεν κρατάνε αυτές οι διαχύσεις;» πρόσθετε ο πατέρας όταν ήταν σε καλή διάθεση, υψώνοντας τα φρύδια.

Η διαδρομή από τη Λα Ρείνα ως τη στάση Πλάσα ντε Μαϊπού διαρκούσε πάνω από μία ώρα, που ο Γκονσάλο την αφιέρωνε στο διάβασμα, αν και δεν τον βοηθούσε ο ισχνός φωτισμός του λεωφορείου, και πολλές φορές χρειάστηκε να εκμεταλλευτεί τη στάση σε κάποια φωτισμένη γωνία για να περάσει στα γρήγορα ένα ποίημα. Κάθε βράδυ τον μάλωναν που γύριζε αργά, και κάθε βράδυ ο Γκονσάλο υποσχόταν, χωρίς την παραμικρή πρόθεση να τηρήσει την υπόσχεσή του, ότι δε θα το επαναλάμβανε. Αποκοιμιόταν με το νου του στην Κάρλα, κι όταν δεν τον έπιανε ύπνος, που ήταν και το συνηθέστερο, αυνανιζόταν με τη σκέψη της.

Είναι γνωστό πως το ν' αυνανίζεσαι με τη σκέψη σου σ' ένα αγαπημένο πρόσωπο αποτελεί την πιο έμπρακτη απόδειξη πίστης, ιδίως αν η μαλακία βασίζεται, όπως λένε τα τρέιλερ κινηματογραφικών ταινιών, σε πραγματικά γεγονότα: αντί να χάνεται σε απίθανες φαντασιώσεις, ο Γκονσάλο φανταζόταν πως ήταν καθισμένοι στον αιώνιο καναπέ, σκεπασμένοι με το αιώνιο πόντσο απ' το Τσιλοέ, και η μοναδική διαφορά, το μοναδικό μυθοπλαστικό στοιχείο, ήταν πως δεν υπήρχε κανένας άλλος γύρω τους, οπότε εκείνος της τον έβαζε κι εκείνη τον αγκάλιαζε κι έκλεινε τα μάτια της ηδονικά.

Το σύστημα περιφρούρησης φαινόταν αδιάτρητο, αλλά η Κάρλα και ο Γκονσάλο πίστευαν πως δε θ' αργούσε να τους παρουσιαστεί η ευκαιρία. Κι αυτό συνέβη στο τέλος της άνοιξης, τη στιγμή ακριβώς που η κωλοζέστη απειλούσε να τα τινάξει όλα στον αέρα. Ένα απότομο φρενάρισμα και κραυγές δέκοψαν την ηρεμία των οκτώ το βράδυ – ένα αυτοκίνητο είχε πατήσει κάποιον μορμόνο, κι όταν η μαμά κατέβηκε τρέχοντας για να μη χάσει τα πηγαδάκια, η Κάρλα και ο Γκονσάλο κατάλαβαν πως είχε φτάσει η ευλογημένη στιγμή. Βάζοντας μέσα τα τριάντα δευτερόλεπτα που κράτησε η διείσδυση, και τα τρία λεπτά που τους πήρε να καθαρίσουν το λίγο αίμα και να χωνέψουν την άχαρη εμπειρία, η όλη διαδικασία δεν πρέπει να ξεπέρασε τα τέσσερα λεπτά, μετά την πάροδο των οποίων η Κάρλα και ο Γκονσάλο ενώθηκαν στο πι και φι με τους περιεργούς που είχαν περικυκλώσει έναν νεαρό ξανθό, πεσμένο στο πεζοδρόμιο, δίπλα στο ποδήλατό του.

Αν ο ξανθός νεαρός είχε πεθάνει και η Κάρλα είχε μείνει έγκυος, θα μπορούσαμε να μιλάμε για μια ελαφρά διατάραξη της παγκόσμιας ισορροπίας υπέρ των μελαχρινών, γιατί ένα παιδί της μελαχρινής Κάρλας με τον ακόμα πιο μελαχρινό Γκονσάλο δύσκολα θα 'βγαινε ξανθό, αλλά τίποτα απ' τα δύο δεν συνέβη: έμειναν ο μεν μορμόνος κουτσός, η δε Κάρλα χαμένη στον κόσμο της και τόσο λυπημένη ώστε, επί δύο εβδομάδες, επικαλούμενη γελοίες προφάσεις, αρνήθηκε να δει τον Γκονσάλο. Κι όταν τον είδε, ήταν μόνο για να του πει να τα χαλάσουν, «πρόσωπο με πρόσωπο».

Οφείλω να πω, προς υπεράσπιση του Γκονσάλο, ότι, εκείνα τα δυστυχημένα χρόνια, η πληροφορία κυκλοφορούσε αραιά, χωρίς βοήθεια από γονείς ή παραινέσεις από καθηγητές ή συμ-

βούλους επαγγελματικού προσανατολισμού ή κυβερνητικές καμπάνιες, τίποτα, γιατί η χώρα ήταν τόσο απασχολημένη με το να διατηρήσει στην επιφάνεια την προσφάτως αποκατεστημένη και εισέτι ασταθή δημοκρατία, ώστε δεν είχε χρόνο να σκεφτεί για πρωτοκοσμικές πολυτέλειες όπως μια ολοκληρωμένη πολιτική σεξουαλικής επιμόρφωσης. Με το που απελευθερώθηκαν απ' τη δικτατορία της παιδικής ηλικίας, οι δεκαπεντάχρονοι Χιλιανοί ζούσαν τη δική τους μετάβαση στην ωριμότητα καπνίζοντας χόρτο και ακούγοντας Σίλβιο Ροδρίγκες ή Los Tres ή Nirvana ενόσω αποκρυπτογραφούσαν ή επιχειρούσαν ν' αποκρυπτογραφήσουν ένα σωρό φόβους, απογοητεύσεις, τραύματα και αμηχανίες, σχεδόν πάντα με την επικίνδυνη μέθοδο δοκιμής και σφάλματος.

Τότε, φυσικά, δεν υπήρχαν τα εκατομμύρια βίντεο on-line που προμοτάρουν σήμερα μαραθώνιους του σεξ: και μπορεί ο Γκονσάλο να γνώριζε έντυπα όπως το *Bravo* και το *Quirquincho*, και κάποτε να 'χε «διαβάσει», τρόπος του λέγειν, κανένα *Playboy* και κανένα *Penthouse*, αλλά ταινία πορνό δεν είχε δει ποτέ του, ούτε μπορούσε να συμβουλευτεί οτιδήποτε οπτικοακουστικό για να καταλάβει ότι, όπως κι αν το δει κανείς, η απόδοσή του ήταν αξιοθρήνητη. Όποια ιδέα κι αν είχε για το τι μπορεί να διαδραματίζεται σ' ένα κρεβάτι, βασιζόταν στις προπονήσεις κάτω από το πόντσο και στις φανφαρόνικες, θολές και φαντασιόπληκτες αφηγήσεις κάποιων συμμαθητών του.

Περίλυπος και αποκαρδιωμένος, ο Γκονσάλο έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να τα ξαναφτιάξει με την Κάρλα, αν και το μόνο που περνούσε από το χέρι του ήταν να της τηλεφωνεί κάθε μισή ώρα και να χάνει το χρόνο του σ' ένα άκαρπο λόμπι με μια-δυο φιλενάδες της που δεν έκαναν και τίποτα για

να τον βοηθήσουν, γιατί μπορεί να τον έβρισκαν έξυπνο, γοητευτικό και διασκεδαστικό, αλλά, συγκρίνοντάς τον με τους αναρίθμητους μνηστήρες της Κάρλας, τον θεωρούσαν «λίγο», φρικιό από το Μαίιπού, ξενομερίτη.

Οπότε, το μόνο που του έμενε ήταν ν' αφοσιωθεί ολόψυχα στην ποίηση: κλείστηκε στο δωμάτιό του και, σε πέντε μέρες, ξεπέταξε σαράντα δύο σονέτα, κινητοποιημένος από τη νερουδιανή ελπίδα να γράψει κάτι τόσο συγκλονιστικά πειστικό, ώστε να μην μπορεί πια η Κάρλα να συνεχίσει να τον απορρίπτει. Κατά στιγμές, λησμονούσε τη θλίψη του· έστω και για λίγα λεπτά επιδιόταν στην πνευματική άσκηση να διορθώνει έναν κουτσό στίχο ή να πασχίζει να βρει μια ρίμα. Ωστόσο, τη χαρά μιας κατά την κρίση του επιτυχημένης εικόνας διαδεχόταν αμέσως η απογοήτευση.

Σε καμία απ' αυτές τις σαράντα δύο συνθέσεις δεν υπήρχε, δυστυχώς, αυθεντική ποίηση. Ας δούμε, για παράδειγμα, αυτό το διόλου αξιομνημόνευτο σονέτο που μπορεί κανείς να το κατατάξει μεταξύ των πέντε καλύτερων –μεταξύ των πέντε λιγότερο κακών– σονέτων της σειράς:

Το τηλέφωνο κουδουνίζει σε σολ
το τηλέφωνο είναι κίτρινο κι ωχρό
μέρες και νύχτες πάνε που σε καρτερώ
και προχωρώ σαν ένα ζόμπι μες στο mall.

Κατάντησα ποτό χωρίς αλκοόλ
κατάντησα τσιγάρο ξεχασμένο
μέσα στην τσέπη μου τσαλακωμένο
κατάντησα επιθετικός χωρίς το γκολ.

Όλη μέρα το τηλέφωνο χτυπάει
μα εμένα ούτε χαμόγελο μου σκάει
πονάει η καρδιά μου και τ' αυτιά μου τώντι

πονάν τα βλέφαρά μου κι ένα δόντι
δεν ξέρω τι καιρό κάνει ο από πάνω
μα είναι σίγουρο σχεδόν πως θα πεθάνω.

Μπορεί να πει κανείς ότι η μόνη αρετή του ποιήματος είναι η μερική υπακοή στους κανόνες της κλασικής φόρμας, κάτι που για έναν δεκαεξάχρονο νεαρό μπορεί να θεωρηθεί αξιέπαινο. Το δεύτερο τερτσέτο είναι, μακράν, το χειρότερο του σονέτου, αλλά και το πιο προσωπικό, δεδομένου ότι, μ' έναν χλιαρό και αόριστο τρόπο, ο Γκονσάλο, ναι, ήθελε να πεθάνει. Δεν είναι ωραίο να χλευάσουμε τα αισθήματά του· ας χλευάσουμε καλύτερα το ποίημα, τις μέτριες ή προφανείς του ρίμες, το συναισθηματισμό του, την αθέλητη κωμικότητά του, αλλά ας μην υποτιμήσουμε τον πόνο του, που ήταν αληθινός.

Ενώσω ο Γκονσάλο έδινε τη μάχη του με τα δάκρυα και τα ενδεκασύλλαβα, η Κάρλα άκουγε ξανά και ξανά το “Losing My Religion” των R.E.M., μια επιτυχία της εποχής που, κατά τη γνώμη της εξέφραζε στην εντέλεια την ψυχική της κατάσταση, αν και τα μόνα που καταλάβαινε ήταν τέσσερις-πέντε λέξεις απ’ τους στίχους (“life”, “you”, “me”, “much”, “this”) και ο τίτλος, που παρέπεμπε στην έννοια της αμαρτίας, θαρρείς και το τραγούδι λεγόταν, στην πραγματικότητα, “Losing my Virginity”.¹ Παρ’ όλο που πήγαινε σχολείο στις καλόγριες, το μαρτύριό της δεν ήταν θρησκευτικό ή μεταφυσικό, αλλά απολύτως σωματικό, γιατί, πέρα από συμβολισμούς και αιδημοσύνες, η διείσδυση την είχε πονέσει πολύ: το ίδιο πέος που τρελαινόταν να το πιάνει και να το φέρνει στο στόμα της και να το μαλάζει με δημιουργική φαντασία, της φαινόταν τώρα σαν ένα προδοτικό και αμείλικτο τρυπάνι.

«Κανείς δεν θα μου το ξαναβάλει, ποτέ. Ούτε ο Γκόνσα ούτε κανείς» έλεγε στις φιλενάδες της που την επισκέπτονταν κάθε

¹ «Χάνοντας την παρθενιά μου.»

απόγευμα, χωρίς να το πολυθέλει η Κάρλα που διακήρυσσε ότι ήθελε να μένει μόνη αλλά εκείνες πήγαιναν κι ας μην.

Οι φιλενάδες της Κάρλας χωρίζονταν αυτομάτως στην αγελική, βαρετή και πολυπληθή ομάδα αυτών που ήταν ακόμα παρθένες, και την ετερόκλητη και ακαθόριστη αυτών που δεν ήταν πια. Το σύνολο των παρθένων χωριζόταν, με τη σειρά του, στο μειονοτικό υποσύνολο αυτών που ήθελαν να παντρευτούν παρθένες, και στο πλειονοτικό και ευμετάβλητο υποσύνολο των *όχι ακόμα*, αυτό στο οποίο ανήκε και η Κάρλα για ένα μικρό διάστημα. Όσο για την ομάδα των μη παρθένων, έλαμπαν εκεί μέσα, αυτόφωτες, δύο φιλενάδες που η Κάρλα τις αποκαλούσε, κοροϊδευτικά αλλά και με θαυμασμό, «αριστερίστριες», κυρίως επειδή ήταν, με όλες τις έννοιες, πιο ριζοσπάστριες ή, απλώς, λιγότερο καταπιεσμένες απ' όλες τις γνωστές της – μία απ' αυτές προσπαθούσε να την πείσει ν' αλλάξει το αγαπημένο της τραγούδι, αφού κατά τη γνώμη της το "I Touch Myself"¹ των Divinyls, άλλη μία επιτυχία της εποχής, ταίριαζε πιο πολύ στην όλη κατάσταση από το "Losing my Religion". «Δεν τα διαλέγεις τα αγαπημένα σου τραγούδια» της απαντούσε η Κάρλα και είχε δίκιο.

Αφού εξέτασε τις συγκεκριμένες συμβουλές και των δύο ομάδων, κλίνοντας προς το ν' αποδεχθεί αυτές των αριστεριστριών, η Κάρλα αποφάσισε πως το πιο φρόνιμο θα 'ταν να διαγράψει απ' το μυαλό της, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, την πρώτη της σεξουαλική εμπειρία, κάτι για το οποίο ήταν λογικό να χρειάζεται επειγόντως μια δεύτερη σεξουαλική εμπειρία. Μια Παρα-

¹ «Χαϊδεύομαι.»

σκευή, μετά το σχόλασμα, τηλεφώνησε στον Γκονσάλο και του ζήτησε να συναντηθούν στο κέντρο. Εκείνος κόντευε να τρελαθεί από τη χαρά του: βγήκε κι έπιασε να τρέχει στο πεζοδρόμιο, κάτι που δεν το συνήθιζε, γιατί θεωρούσε ότι είναι γελοίο το θέαμα ανθρώπων που τρέχουν στους δρόμους, πόσο μάλλον αν φοράνε μακρύ παντελόνι. Του 'λαχε ένα μικρό λεωφορείο με όλες τις θέσεις πιασμένες, αλλά αυτό δεν τον πτόησε, και μπόρεσε να ξαναδιαβάσει, όρθιος, τα περισσότερα από τα σαράντα δύο ποιήματα που κουβαλούσε στο σακίδιό του.

Η Κάρλα τον υποδέχθηκε μ' ένα σεμνό φιλάκι και, χωρίς να χάσει καιρό, του είπε να κάνουν μεταβολή και να πάνε σ' ένα μοτέλ, κάτι που η ίδια αρνιόταν επιμόνως επί έναν ολόκληρο χρόνο, προφασιζόμενη αξιοπρέπεια, έλλειψη χρημάτων, παρανομία, βακτηριοφοβία ή όλα μαζί, αλλά τώρα τον διαβεβαίωσε, μ' έναν τόνο ελαφρώς υπερβολικά λάγνο, ότι το 'θελε, ότι ήταν πολύ ξαναμμένη.

«Μου είπαν πως υπάρχει ένα κοντά στην έκθεση λαϊκής τέχνης και πήρα προφυλακτικά κι έχω λεφτά» είπε η Κάρλα με μια ανάσα. «Πάμε!»

Το μέρος ήταν μια τρώγλη που μύριζε λιβάνι και τηγανίλα, γιατί μπορούσες να ζητήσεις να σου φέρουν στο δωμάτιο ομελέτες με τυρί ή με κιμά, καθώς και μπίρες, πιτσούντσο και πισκόλες, προσφορές που τις απέρριψαν όλες. Μια γυναίκα με τα μαλλιά βαμμένα κόκκινα και τα χείλη μπλε πήρε τα χρήματα και, φυσικά, δεν τους ζήτησε ταυτότητες. Με το που κλείδωσαν πίσω τους την πόρτα του μικροσκοπικού δωματίου, η Κάρλα και ο Γκονσάλο γδύθηκαν και κοιτάχτηκαν με δέος, σαν να 'χαν μόλις ανακαλύψει τη γυμνότητα, κάτι που κατά κάποιον τρόπο ήταν αληθές. Τα πρώτα πέντε λεπτά περιορίστηκαν σε φιλιά, γλει-

ψίματα και δαγκωνίτσες, και μετά η ίδια η Κάρλα φόρεσε στον Γκονσάλο το προφυλακτικό –είχε δοκιμάσει το ίδιο πρωί μ' ένα κοτσάνι καλαμποκιού– κι εκείνος μπήκε μέσα της σιγά σιγά, με το μέτρο και τη συγκίνηση κάποιου που θέλει ν' αποθησαυρίσει τη στιγμή, κι όλα εξελίχθηκαν θαυμάσια, αν και η βελτίωση δεν ήταν σημαντική, γιατί ο πόνος επέμεινε (η Κάρλα πόνεσε περισσότερο απ' ό,τι την πρώτη φορά) και, τελικά, η διείδυση κράτησε όσο θα 'κανε ένας κατοστάρης σπρίντερ να τρέξει τα πρώτα πενήντα μέτρα.

Ο Γκονσάλο μισάνοιξε τις περσίδες για να δει τον κόσμο που σχολούσε απ' τη δουλειά του και γύριζε σπίτι του με μια βραδύτητα που, έτσι, από μακριά, του φαινόταν μυθική. Μετά, γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι και κοίταξε με πολλή προσοχή τα πόδια της Κάρλας. Ποτέ δεν είχε δώσει προσοχή στις γραμμές των ποδιών, στην ύπαρξη γραμμών στις πατούσες: επί ένα ολόκληρο λεπτό, σαν να 'ψαχνε την έξοδο από ένα λαβύρινθο, ακολούθησε αυτά τα χνάρια που διακλαδώνονταν χαοτικά ώς το άφαντο, και σκέφτηκε να γράψει ένα μεγάλο ποίημα για κάποιον που βαδίζει ξυπόλητος σ' ένα ατέλειωτο μονοπάτι, ώσπου να σβηστούν εντελώς οι γραμμές απ' τα πόδια του. Ύστερα ξάπλωσε πλάι στην Κάρλα και τη ρώτησε αν ήθελε να διαβάσει τα ποιήματά του.

«Ναι» απάντησε η Κάρλα, αφηρημένα.

«Σαράντα δύο είναι.»

«Διάβασέ μου αυτό που σ' αρέσει πιο πολύ.»

«Δεν μπορώ να διαλέξω. Σου διαβάζω είκοσι.»

«Τρία» παζάρεψε η Κάρλα, ανυπόμονα.

«Πέντε.»

«Εντάξει.»

Ο Γκονσάλο άρχισε να διαβάζει τα σονέτα του με πομπώδες ύφος, και μόλο που η Κάρλα θα 'θελε να τα βρει καλά, η αλήθεια είναι ότι δεν της έλεγαν τίποτα. Ενόσω τα άκουγε, σκεφτόταν το λαιμό του Γκονσάλο, το στήθος του, λείο σαν πάγος αλλά τόσο ζεστό, τον όμορφο σκελετό του κι ας μη φαινόταν σχεδόν καθόλου, τα μάτια του που πότε ήταν καστανά, πότε πράσινα, και πάντα παράξενα· ωραίο τον έβρισκε, και θα 'ταν υπέροχο αν της άρεσαν και τα ποιήματα που έγραφε, τα οποία, παρ' όλα αυτά, τ' άκουγε με σεβασμό κι ένα χαμόγελο που ήθελε να 'ναι χαλαρό και γαλήνιο, αλλά πιο πολύ έμοιαζε με άσκηση μελαγχολίας.

Τη στιγμή ακριβώς που ο Γκονσάλο άρχιζε να διαβάζει το πέμπτο σονέτο, ακούστηκαν κάτι βογκητά από το διπλανό δωμάτιο, από το οποίο δεν τους χώριζε παρά μια λεπτή μεσοτοιχία. Η απροσδόκητη οικειότητα μ' εκείνους τους αγνώστους είχε διαφορετικές επιπτώσεις στον καθένα τους: ο Γκονσάλο το αισθάνθηκε σαν προνόμιο να παρακολουθήσει ένα αληθινό πορνό, ζωντανά και απευθείας - σεξ πραγματικό, ωμό, με το κρεβάτι να τρίζει, με βογκητά ελαφρώς ασυγχρόνιστα, που ασφαλώς αντιστοιχούσαν σε αξιοσημείωτες διεμβολίσεις. Για την Κάρλα, αντίθετα, τόση εγγύτητα αποδείχθηκε, κατ' αρχάς, ενοχλητική, μέχρι που σκέφτηκε να χτυπήσει τη μεσοτοιχία για να ζητήσει λίγη διακριτικότητα, αλλά μετά προτίμησε να επικεντρωθεί σ' αυτούς τους στεναγμούς και να προσπαθήσει να φανταστεί αν η άγνωστη ηδονιζόμενη ήταν από πάνω ή από κάτω ή σε κάποια απ' αυτές τις περίεργες στάσεις που οι συμμαθήτριές της, στα διαλείμματα, ζωγράφιζαν με φόβο στις τουαλέτες. Η ιδέα να στενάζεις έτσι, σαν μια ακαταμάχητη νικήτρια του Ρολάν Γκαρός, της φάνηκε μεγαλειώδης, αλλά και, προς

στιγμήν, ανεφάρμοστη, δεδομένου ότι οι στεναγμοί που άκουγε ήταν στεναγμοί ηδονής, και μόλο που πολλές φορές ο πόνος και η ηδονή συγχέονται, αυτό δεν ίσχυε για την Κάρλα – εκείνη πονούσε. Μόνο.

Με μίαν ακατάσχετη επιθυμία να φωνάξει πιο δυνατά απ' τη διπλανή της, η Κάρλα κάθισε πάνω στον Γκονσάλο κι άρχισε να του γλείφει το λαιμό. Εκείνος της γράπωσε τον κώλο και με τα δυο του χέρια, κι ένωσε τη στύση του να επιστρέφει ακαριαία, κάτι που σήμαινε ότι το δεύτερο γαμήσι της ημέρας, το τρίτο της ζωής τους, το προορισμένο να σβήσει ή, έστω, να λερώσει την ανάμνηση απ' τα προηγούμενα γαμήσια, ήταν επί θύραις. Ο Γκονσάλο πήγε να φορέσει ο ίδιος ένα καινούργιο προφυλακτικό και, παρ' όλο που τα χέρια του κινήθηκαν με αξιοπρεπή δεξιότητα, αυτά τα πρόσθετα δευτερόλεπτα ήταν αρκετά ώστε η Κάρλα να χάσει κάθε όρεξη, και το ροντέο να τελειώσει με ρουτινιάρικους και αποτελεσματικούς αμοιβαίους αυνανισμούς.

Ο Γκονσάλο πλάγιασε ανάμεσα στα στήθη της Κάρλας, και μέχρι που θα τον είχε πάρει ο ύπνος αν δεν συνεχιζόταν το σκάνδαλο στο διπλανό δωμάτιο, αφού οι γείτονες συνέχιζαν να παίρνονται σαν κουνέλια ή σαν ξετρελαμένοι ή σαν ξετρελαμένα κουνέλια. Έπιασε το τηλεκοντρόλ, σε λίγο θα ξεκινούσε το σίριαλ, αυτό για το οποίο είχαν κόλλημα κι οι δυο τους, κάτι φυσικό, αν μη τι άλλο, όχι μόνο γιατί δεν ήταν κακό, αλλά και επειδή βρισκόταν στα τελευταία επεισόδια, όμως η Κάρλα, που 'χε περάσει τα τελευταία δέκα λεπτά κοιτάζοντας το ταβάνι, του άρπαξε απ' το χέρι το τηλεκοντρόλ κι όχι μόνο έσβησε την τηλεόραση, αλλά έβγαλε και τις μπαταρίες απ' το τηλεκοντρόλ και τις εκσφενδόνισε στον τοίχο. Απλώθηκε μια σιγή που δεν

ήταν και τόσο σιγή, γιατί οι γείτονες συνέχιζαν, όπως θα 'λεγε ένας καθηγητής θεωρίας της λογοτεχνίας, *in medias res*.¹

«Δε γίνεται» είπε τότε ο Γκονσάλο, που πραγματικά έδειχνε σαν να μην το πίστευε. «Παραείναι.»

«Ποιο;»

«Δεν τους ακούς; Τόση ώρα πια! Δεν είναι φυσιολογικό.»

«Εγώ, πάλι, νομίζω ότι είναι φυσιολογικό» είπε η Κάρλα, προσπαθώντας ν' απαλύνει την ένταση. «Εγώ, πάλι, νομίζω πως αυτό είναι το φυσιολογικό.»

«Βλέπω ότι ξέρεις πολλά για το σεξ» ψέλλισε ο Γκονσάλο, προσπαθώντας να κρύψει την ντροπή του. Εκείνη δεν του απάντησε.

Όταν, επιτέλους, έσβησαν τα αγκομαχητά στο διπλανό δωμάτιο, της Κάρλας και του Γκονσάλο τούς έμενε ακόμα μία ώρα που είχαν δικαίωμα να μείνουν στο δωμάτιο, αλλά δεν είχαν όρεξη για τίποτα, ούτε καν να σηκωθούν να φύγουν. Ο Γκονσάλο κοίταξε την εξάισια πλάτη της Κάρλας και χάιδεψε κάτι γραμμές λίγο λευκότερες, κατάλοιπα από την εναλλαγή διαφορετικών μαγιό, που έπεφταν απ' τους ώμους και σχημάτιζαν κάτι σαν αντι-τατουάζ.

«Συγγνώμη» της είπε.

«Δεν πειράζει» είπε η Κάρλα.

«Συγγνώμη» επανέλαβε ο Γκονσάλο.

Μάζεψαν τις μπαταρίες του τηλεκοντρόλ κι έπιασαν να βλέπουν τα τελευταία λεπτά του σίριαλ. Περπάτησαν ως την

¹ Λατινικά στο κείμενο: εν τω μέσω των πραγμάτων· στην αφηγηματική λογοτεχνία, η τεχνική τού ν' αρχίζεις την αφήγηση από τη μέση της πλοκής για περισσότερο ενδιαφέρον.

Αλαμέδα, σχολιάζοντας το επεισόδιο. Ήταν μία από τις πιο θλιβερές σκηνές του απογεύματος, της εβδομάδας, ίσως και της σχέσης τους: η Κάρλα και ο Γκονσάλο να περπατάνε χέρι χέρι προς την Αλαμέδα, κουβεντιάζοντας για το σίριαλ. Ήταν σαν δύο άγνωστοι που ψάχνουν απεγνωσμένα να βρουν ένα θέμα συζήτησης· έδειχναν ότι κουβέντιαζαν, έδειχναν ότι ήταν μαζί, αλλά ήξεραν ότι στην πραγματικότητα δεν κουβέντιαζαν για τίποτα κι ότι ήταν μόνοι.